

Arrest

nr. 216 716 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 13 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.,

voornaam: N.

geboortedatum: 14.04.1965

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving, uiterlijk op 13.12.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

Haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf, zij kan naar haar land terugkeren om een visum te vragen vanaf het moment er een huwelijksdatum vastgelegd is.

(…)”

Op 19 juli 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 16 januari 2019 beslist de gemachtigde tot de afgifte van de verblijfskaart (F-kaart).

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan

op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het de verzoekende partij toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 13 december 2018 aan de beide partijen de volgende vraag werd gesteld:

“(…) Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging. (…)”

In antwoord op deze vraag heeft de verweerder op 22 januari 2019 laten weten dat op 16 januari 2019 werd beslist om de verzoekster een F-kaart af te geven in het kader van gezinshereniging. De verweerder voegt aan deze mededeling een brief toe van de gemachtigde, gericht aan de burgemeester van Mechelen, waarin wordt bevestigd dat de verzoekster in het bezit mag worden gesteld van een F-kaart met vermelding “arbeidsmarkt onbeperkt”.

Het blijkt derhalve dat de verzoekster inmiddels een verblijfsrecht heeft verkregen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten sorteert zodoende geen enkel gevolg meer, vermits de verzoekster naderhand in het bezit is gesteld van een F-kaart, hetgeen onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het afleveren van een dergelijke verblijfskaart houdt dan ook impliciet, doch zeker, de opheffing in van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtsgevolgen van het bestreden bevel van 13 november 2017 zijn zodoende volledig komen te vervallen. De advocaat van de verwerende partij sluit zich ter terechtzitting hierbij aan.

Gevraagd naar het actueel belang bij het beroep, gelet op het nadien verkregen verblijfsrecht, bevestigt de raadvrouw van de verzoekster dat het huidige beroep zonder belang is indien geoordeeld wordt dat de bestreden beslissing impliciet opgeheven is.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt evenwel op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoekende partij nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt nu de bestreden beslissing impliciet, doch zeker, is opgeheven (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing (RvS 30 oktober 2000, nr. 90.617).

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Dit volstaat om het beroep te verwerpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Hoewel het teloorgaan van het belang te wijten is aan een nieuwe en recente beslissing die door de verwerende partij werd getroffen, dient te worden opgemerkt dat deze nieuwe beslissing werd getroffen naar aanleiding van een aanvraag van de verzoekende partij voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Bijgevolg is het passend om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE